

Προσκύνημα στον Άθωνα

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Καινούριους τόπους δεν θα βρεις, δεν θα βρεις άλλες θάλασσες.

Η πόλις θα σε ακολουθεί».

Υπό Δημητρίου Π. Λυκούδη, Θεολόγου - Φιλολόγου, Υπ. Δρος Παν/μίου Αθηνών

«Καινούριους τόπους δεν θα βρεις, δεν θα βρεις άλλες θάλασσες. Η πόλις θα σε ακολουθεί» γράφει ο Καβάφης. Έδωσα μια και πήρα, προσκυνητής μαθές στο μοναστήρι του Οσίου Γρηγορίου, τι είναι και αυτές οι σκέψεις που σε ακολουθούν και προλαμβάνουν ακόμη και τα ενδο-λεγόμενά σου! Άν ο άνθρωπος δεν επιθυμεί τον κόσμο καθίσταται από-κοσμος; Και επιπλέον, εάν επιθυμεί περισσότερο των κοσμικών χρηστικών ορίων τον κόσμο, τότε καθίσταται κοσμικός; Και αν επιθυμεί να συνταιριάξει τα “έως πριν διεστώτα” – γιατί όχι και αύριο – τότε καλείται “προσκυνητής” που αναζητά Θεό μακριά από τον κόσμο; Εδώ μπερδεύεται ο νους μου, «η πόλις θα σε ακολουθεί» προσκυνητά από-κοσμε!

Πτωματικές σκέψεις μου στην ιερά μονή του Οσίου Γρηγορίου στον Άθωνα. Επιβλητικό καστροπύργιο! Στη δυτική πλευρά, μεταξύ της Μονής της Σιμωνόπετρας και της Διονυσίου, μάχεται στη ροή του χρόνου, εργαστήρι αγίων του Θεού, μεταξύ Θεού και κόσμου, μεταξύ κόσμου και Θεού. Η ίδρυση της Μονής, που είναι σε μέγεθος από τις μικρότερες του Αγίου όρους, τοποθετείται ιστορικά στον 14^ο αιώνα, και αναφέρεται ως ιδρυτής της ο μοναχός Γρηγόριος, μαθητής και υποτακτικός του αγίου Γρηγορίου του Σιναΐτου. Το καθολικό, που χρονολογείται στα μέσα περίπου του 18^{ου} αιώνα, είναι αφιερωμένο στη μνήμη του αγίου Νικολάου. Οι Πατέρες της μονής λίαν φιλόξενοι, ανεπιτήδευτοι, ανεξίκακοι, ωσάν μοναχοί ομοιάζουν! Ο αγώνας τους διαρκής και άοκνος, μάχονται μεταξύ της “Ψυχογένεσις” και της “Ψυχοθεραπείας” του Hausherr, ανάμεσα στο “είναι” και στο “εννοηματικό σύστοιχο” του Husserl, ανάμεσα στο “εμέ τραχηλοκοπείσθαι μόνον” και στο “πάντας τραχηλοκοπηθήναι” του Επίκουρου. Και τότε, με τέτοια θεάματα εμπειρικά, αποδέσμευσα την ουτιδανή πτωμαΐνη του σαρκίου μου, μάλλον δε αυτής της καρδιάς μου, και αναλογίσθηκα και πάλιν και πολλάκις τον Ψηλορείτη: «Προσπάθησα πάντα ν’ αφήνω την καθημερινή ζωή να περνά μέσα μου με την ορμή των εξαιρετικών γεγονότων. Να κοιτάζω τ’ άστρα, ν’ αγκαλιάζω μια γυναίκα, να πίνω ένα ποτήρι δροσερό νερό, να τρώγω μία φέτα ψωμί, μου προξενούσαν πάντα παρθένα συναισθήματα, μια ταραχή καθώς μπροστά σε θάμα».

Στην ιερά μονή του Οσίου Γρηγορίου αντηχούσε εκείνο το παράγγελμα του Κινέζου αυτοκράτορα, που είχε γράψει στο λουτρό του: «Ανανεώνου κάθε πρωί!». Από το μοναστήρι αυτό ατενίζεις τον κόσμο μέσω της πνευματικής παγιότητας, επειδή προδικάζεις την αδυσώπητη ρικνότητα των προθέσεών σου, επειδή, από το μοναστήρι αυτό, ακόμη και η αλμύρα της υδαρούς θαλάσσης γλυκιά καθίσταται. Εδώ η απελπισία μεταμορφώνεται σε προνόμιο, η χλίανσις σε ενέργημα, ο κόσμος γύρω σου σε κόσμο εντός σου. Και μην απελπίζεσαι που δεν κατανοείς τον κόσμο! Να χαίρεσαι δε μάλλον, που εκείνος πρώτος δεν κατόρθωσε εσένα να κατανοήσει! Η χθαμαλότητα δεν εγγίζει τους προσκυνητάς!

Και με αυτά και αυτά περνούν οι προσκυνητές, εναποθέτουν τη “σοφία του κόσμου” στα αγιασμένα γεροντάκια και πάλιν ο κόσμος υπάρχει και ζει, και εδώ, σε καθένα μοναστήρι και πάλιν να έχεις κατά νου “καινούριους τόπους δεν θα βρεις, δεν θα βρεις άλλες θάλασσες, η πόλις θα σε ακολουθεί!», διότι «ουχ ο τόπος αλλ’ ο τρόπος» μας διδάσκουν οι Άγιοι Πατέρες. Ιερά μονή του Γρηγορίου, περιπαθής ανάμνηση και σκέψη, τόπε ευλογημένε και θεοφρούρητε. Ως προσκυνητής παθερός δια σε και απροσκύνητος τελώ δια τον κόσμο, ψάχνω και αναζητώ αρχή μετανοίας να κάμνω, να λούσω τα εφάμαρτα μου δάκρυα εις τους ζοφερούς κρουνούς σου, να ξαποστάσω και να αποπλυθώ εις τας ζωοδόχους πηγάς

των ναμάτων σου, την απελπισία προνόμιο να κάμνω!

«Ξαναπήρα τη στράτα κατά βορρά, ένιωθα λίγο θλιμμένος και κουρασμένος, μα η καρδιά μου ήταν ευχαριστημένη. Κάτι μέσα μου ωρίμαζε από αυτές τις οδυνηρές και συνάμα τόσο κοινότυπες εμπειρίες»[Καζαντζάκη Νίκου, Ο Βραχόκηπος, εκδ. Καζαντζάκη, Αθήνα 1981, σελ. 113].

Πηγή: synodoiporia.gr